

POSTANOWIENIE

17 stycznia 2025 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Karol Weitz

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym 17 stycznia 2025 r. w Warszawie
zażalenia J. B. i S. B.

na postanowienie Sądu Okręgowego w Tarnowie

z 23 czerwca 2023 r., WSC 10/23,

w sprawie z powództwa K. N.

przeciwko J. B. i S. B.

o ustalenie i zapłatę,

oddala zażalenie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z 23 czerwca 2023 r. Sąd Okręgowy w Tarnowie w sprawie z powództwa K. N. przeciwko J. B. i S. B. o ustalenie i zapłatę odrzucił skargę kasacyjną pozwanych od wyroku tego Sądu z 7 lutego 2023 r.

W uzasadnieniu Sąd Okręgowy w Tarnowie wyjaśnił, że wartość przedmiotu zaskarżenia w sprawie wynosi 33 134 zł (w tym 1000 zł w części obejmującej żądanie ustalenia, którą to kwotę wskazano wcześniej w postępowaniu apelacyjnym) i w konsekwencji nie osiąga wymaganego w art. 398² § 1 zdanie pierwsze k.p.c. w sprawach o prawa majątkowe progu 50 000 zł. Ponadto Sąd ocenił, że sprawa z powództwa K. N. ma charakter sprawy o prawa majątkowe nie tylko w części dotyczącej żądania zapłaty, ale także w części, w której powódka dochodzi ustalenia odpowiedzialności pozwanych za szkody powstałe w

przyszłości. Wynika to, zdaniem Sądu z powiązania żądania ustalenia z dochodzonymi jednocześnie przez powódkę roszczeniami pieniężnymi z tytułu skutków zaniechania pozwanych dla powstałej po stronie powódki szkody. W takiej sytuacji bowiem ustalenie przedmiotowej odpowiedzialności pozwanych żądane było i zostało dokonane przez sąd jedynie w sferze skutków mających wyłącznie wymiar majątkowy i obejmowało ewentualne odszkodowanie lub zadośćuczynienie, gdyby w przyszłości ujawniły się dodatkowe problemy zdrowotne powódki powiązane przyczynowo ze zdarzeniem, za którego zaistnienie odpowiadają pozwani. Gdyby bowiem powódka chciała formułować jakieś inne roszczenia związane z tym zdarzeniem, mające charakter niemajątkowy, na które powołują się pozwani, to niewątpliwie już by dotąd to uczyniła.

Zażalenie na postanowienie z 23 czerwca 2023 r. złożyli pozwani. Zarzucili naruszenie art. 398² §1 k.p.c. przez błędne przyjęcie, że żądanie powódki obejmowało wyłącznie roszczenia majątkowe, podczas gdy powódka w niniejszej sprawie podniosła (po odpowiednim rozszerzeniu powództwa) również roszczenie niemajątkowe, tj. roszczenie o ustalenie odpowiedzialności pozwanych za dalsze mogące wystąpić u powódki skutki zdarzenia z 23 stycznia 2017 r., i w konsekwencji błędne przyjęcie, że wywiedziona w sprawie skarga kasacyjna podlega odrzuceniu z powodu wartości przedmiotu zaskarżenia niższej niż 50 000 zł. Pozwani wnieśli o uchylenie zaskarżonego postanowienia,

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Z akt sprawy wynika, że powódka w niniejszej sprawie dochodziła roszczeń z tytułu odpowiedzialności pozwanych za uszczerbki na zdrowiu, których doznała w wyniku zdarzenia z 23 stycznia 2017 r., polegającego na jej upadku wskutek oblodzonej nawierzchni chodnika, którym przechodziła., a o którego należyty stan nie zadbali pozwani. Swym żądaniem powódka objęła roszczenie o zadośćuczynienie z tytułu uszczerbku powódki na zdrowiu w wyniku powołanego zdarzenia oraz ustalenie odpowiedzialności pozwanych za dalsze mogące wystąpić u powódki skutki tego zdarzenia w przyszłości. Wbrew twierdzeniom pozwanych

niniejsza sprawa (także w części, w której powódka dochodziła ustalenia odpowiedzialności pozwanych za dalsze mogące wystąpić u niej skutki zdarzenia z 23 stycznia 2017r.) jest sprawą o prawa majątkowe, gdyż odpowiedzialność ta zasadniczo może sprowadzać się do dalszego zadośćuczynienia lub odszkodowania za te skutki tj. roszczeń majątkowych (wbrew twierdzeniom pozwanych nie wchodzi w sprawie w rachubę ich ewentualna odpowiedzialność za roszczenia niemajątkowe (np. o przeprosiny lub złożenie stosownego oświadczenia w prasie, skoro ma chodzić o skutki przedmiotowego zdarzenia w przyszłości, które dotąd nie wystąpiły. W rezultacie pozbawione podstaw jest twierdzenie pozwanych, że w sprawie nie ma zastosowania wymaganie osiągnięcia progu 50 000 zł w zakresie wartości przedmiotu zaskarżenia. Przyjmując takie stanowisko należało uznać zażalenie pozwanych za bezzasadne, gdyż, jak trafnie ustalił Sąd Okręgowy, przedmiotowy próg nie został w niniejszej sprawie osiągnięty.

Z tych względów, na podstawie art. 398¹⁴ w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.

[a.ł]